

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 596

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 25 iulie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 515 din 5 iulie 2017 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	2–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
502. — Hotărâre privind organizarea și funcționarea comisiei pentru protecția copilului	9–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
267. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea Listei perimetrelor pentru concesionarea de activități de exploatare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 95/2017	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 515

din 5 iulie 2017

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, obiecție formulată de un număr de 51 de deputați aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România, în temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 2/48.428 din 16 mai 2017, secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 6.099 din 16 mai 2017 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.728A/2016.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate, autorii arată că legea care face obiectul criticilor de neconstituționalitate a fost inițiată de către Guvernul României și are ca scop ameliorarea condițiilor de viață ale persoanelor condamnate penal care execută pedepse privative de libertate în regim de detenție, prin reducerea gradului de supraaglomerare a penitenciarelor în care acestea sunt cazate. Referitor la modul concret de îndeplinire a obiectivelor vizate prin proiectul de lege, Guvernul a propus implementarea unui mecanism în cadrul instituției liberării condiționate, respectiv pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate într-un spațiu necorespunzător, chiar dacă acestea nu sunt consecutive, să se considere executate, suplimentar, 3 zile din pedeapsa aplicată. În opinia inițiatorului, această soluție ar reprezenta o măsură de compensare adecvată pentru condițiile materiale necorespunzătoare de detenție, care prezintă avantajul de a contribui la rezolvarea problemei suprapopulării prin accelerarea ieșirii din penitenciare a persoanelor deținute. O particularitate a acestei proceduri este aceea că determinarea părții din durata pedepsei considerate ca executată în compensarea condițiilor necorespunzătoare ar urma să se facă din oficiu, însă acest demers ar avea avantajul de a fi unul administrativ, organizat și unic.

4. Autorii obiecției formulează atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă.

5. Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, autorii arată că, pe cale jurisprudențială, Curtea Constituțională a stabilit două criterii esențiale pentru a determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere

ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ.

6. În speță, prin raportare la forma propusă de Guvern, astfel cum a fost modificată și completată de Senat, învederează că forma adoptată de Camera Deputaților conține un număr de 43 de amendamente noi, care aduc legii modificări majore de conținut juridic și se îndepărtează în mod semnificativ de obiectivele avute în vedere inițial. Principalele modificări adoptate de Camera Deputaților vizează: art. 55¹ — „Compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare”, unde noțiunea de „spațiu necorespunzător” a fost înlocuită cu aceea de „condiții necorespunzătoare” care, pe lângă situația cazării într-o celulă care asigură o suprafață egală sau mai mică de 4 mp/deținut, cuprinde 5 situații noi, respectiv lipsa accesului la activități în aer liber, lipsa accesului la lumina naturală sau aer suficient ori disponibilitatea de ventilație, lipsa temperaturii adecvate a camerei, lipsa posibilității de a folosi toaleta în privat și de a se respecta normele sanitare de bază precum și a cerințelor de igienă, precum și existența infiltrațiilor, igrasiei și mucegaiului în pereții camerelor de detenție. De asemenea, modificările au ca obiect sfera de aplicare a compensării, care a fost extinsă inclusiv la calcularea pedepsei executate efectiv ca măsură preventivă/pedeapsă în centrul de rețineră și arestare preventivă; numărul de zile considerate efectiv executate, ca măsură compensatorie pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare, care a fost majorat de la 3 zile la 6 zile; perioada pentru care se acordă zile considerate ca executate în compensarea cazării în condiții necorespunzătoare se calculează începând cu 24 iulie 2012, data pronunțării de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărârii în Cauza *Iacov Stanciu contra României*; la art. 87 — „Repartizarea veniturilor” s-a introdus alin. (4), prin care se acordă persoanei condamnate posibilitatea de a renunța în favoarea penitenciarului la veniturile care i se cuvin pentru munca prestată în arest, caz în care munca se consideră neremunerată, iar partea din durata pedepsei care este considerată ca efectiv executată pe baza muncii prestate se calculează potrivit unui regim mai favorabil; la art. 96 — „Partea din durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate și/sau a instruirii școlare și formării profesionale”, raporturile dintre numerele de zile de muncă și numerele de zile considerate ca efectiv executate au fost modificate în beneficiul persoanei condamnate; la art. 65 — „Dreptul la convorbiri telefonice” a fost eliminată obligativitatea supravegherii vizuale a persoanelor condamnate în timpul convorbirilor telefonice, care au caracter confidențial; la art. 98 — „Tipurile recompenselor” posibilitatea acordării de recompense în favoarea deținuților care au o bună conduită și prestează muncă în arest a fost înlocuită cu o obligație în acest sens; legea instituie și stabilește componența Comisiei de evaluare a condițiilor de detenție, stabilită pentru fiecare unitate

penitenciară, reglementând competența acesteia; legea stabilește în sarcina Biroului de evidență și organizare a muncii din cadrul fiecărei unități obligația de a ține o fișă de evidență pentru fiecare persoană privată de libertate, în care să se consemneze calculul zilelor câștigate ca urmare a compensării.

7. Având în vedere numărul ridicat de amendamente adoptate de Camera Deputaților, și care nu au făcut obiectul dezbaterilor din Senat, dar mai ales modificarea substanțială a conținutului juridic al legii, autorii sesizării consideră că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 a fost adoptată cu încălcarea principiului bicameralismului, consacrat prin art. 61 alin. (1) și art. 75 din Constituție.

8. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, autorii sesizării susțin că alin. (2) și (3) ale art. 55¹ din legea supusă controlului nu întrunesc exigențele de claritate, precizie și previzibilitate, fiind astfel incompatibile cu principiul securității juridice, parte a principiului fundamental privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție. Astfel, textul legal este lipsit de previzibilitate, întrucât conferă noțiunii de „condiții necorespunzătoare” două accepțiuni diferite. Astfel, dacă prin art. 55¹ alin. (2), acestea se definesc prin „cazarea unei persoane în oricare centru de detenție din România care a avut lipsuri la condițiile impuse de standardele europene”, alin. (3) al aceluiași articol consacră o enumerare limitativă a condițiilor care atrag încălcarea standardelor de detenție. Totodată, standardele impuse prin art. 55¹ alin. (3) sunt mult mai ridicate decât cele care derivă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, urmând a fi considerată cazare în condiții necorespunzătoare nu numai cazarea într-un spațiu mai mic sau egal cu 4 mp/deținut, ci și în cazul nerespectării oricăreia dintre celelalte cinci condiții enumerate.

9. Având în vedere că, potrivit expunerii de motive, instituirea unui sistem de compensare pentru condițiile necorespunzătoare din penitenciare constituie scopul central al actului normativ, autorii apreciază că imprecizia care caracterizează definirea acestei noțiuni se răsfrânge asupra întregului act normativ. Prin urmare, consideră că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 a fost adoptată cu încălcarea principiului securității juridice, parte a principiului legalității, consacrat prin art. 1 alin. (5) din Constituție.

10. De asemenea, autorii mai susțin că, prin raportare la art. 16 alin. (1) din Constituție, coroborat cu art. 6 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, dispozițiile art. 87 alin. (4) din legea supusă controlului de constituționalitate sunt incompatibile cu principiul constituțional al egalității în fața legii. În concret, consacrarea legislativă a facultății persoanei condamnate de a renunța la veniturile obținute pentru munca prestată, în vederea aplicării unui regim mai favorabil în ceea ce privește calculul zilelor considerate ca executate pentru zilele de muncă prestate, constituie o discriminare pe bază de avere, întrucât de prevederile art. 87 alin. (4) din lege se vor prevala doar persoanele care, dată fiind situația lor materială, nu vor depinde de sumele care le revin pentru munca prestată.

11. Pentru toate aceste argumente, autorii sesizării solicită admiterea criticilor formulate și constatarea neconstituționalității Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, în ansamblul său.

12. În conformitate cu dispozițiile art. 16 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a comunica punctul lor de vedere.

13. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis cu Adresa nr. 2/5.449 din 31 mai 2017, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 6.740 din 31 mai 2017, punctul său de vedere, în care arată că, din analiza procedurii legislative a legii

în cauză, se observă faptul că în data de 13 martie 2017, Senatul a adoptat proiectul de lege, potrivit prevederilor art. 76 alin. (3) din Constituție, iar Camera Deputaților a adoptat legea în forma propusă prin raportul Comisiei juridice, de disciplină și imunități, cu amendamentele prevăzute în acesta, în data de 9 mai 2017. Amendamentele s-au raportat la materia avută în vedere de către inițiator, iar modificările aduse de către Camera Deputaților față de forma legii adoptate de Senat nu sunt de natură a imprima diferențe majore de conținut juridic sau o configurație deosebită față de forma legii adoptate de Senat. Astfel, legea adoptată a păstrat obiectul de reglementare al proiectului legislativ inițial, acestuia aducându-i-se unele modificări.

14. Principiul bicameralismului presupune colaborarea celor două Camere în procesul legislativ, iar lipsirea Camerei decizionale de competența sa de a modifica, completa sau respinge legea astfel cum a fost adoptată de Senat ar limita rolul său constituțional, deja adoptat de Camera de reflecție, ceea ce este de neconceput. Prin urmare, apreciază că, în ceea ce privește legea invocată, Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a operat modificări care nu au deturnat inițiativa legislativă de la finalitatea sa, în sensul stabilit prin jurisprudența Curții Constituționale, fapt pentru care principiul bicameralismului este pe deplin respectat.

15. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Președintele Camerei Deputaților arată că susținerile nu pot fi acceptate, deoarece, sub aparența unor critici referitoare la ambiguitatea și neclaritatea textelor de lege, se solicită interpretarea acestora, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale. Mai mult, sintagma „condiții necorespunzătoare” nu are două accepțiuni diferite, astfel cum, în mod eronat, afirmă autorii sesizării, având în vedere faptul că alin. (2) al art. 55¹ se referă la „condiții necorespunzătoare”, iar alin. (3) al aceluiași articol definește sintagma „executare a pedepsei în condiții necorespunzătoare”. Făcând trimitere la jurisprudența instanței de la Strasbourg, într-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională a precizat că formularea legilor nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea în redactarea unei legi este un lucru dorit, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. În jurisprudența sa, Curtea a statuat, în esență, că o noțiune legală poate avea un conținut și înțeles autonom diferit de la o lege la alta, cu condiția ca legea care utilizează termenul respectiv să îl și definească. În caz contrar, destinatarul normei este acela care va stabili înțelesul acelei noțiuni, de la caz la caz, printr-o apreciere care nu poate fi decât una subiectivă și, în consecință, discreționară. În cazul de față, sunt întrunite cerințele de claritate și previzibilitate ale normei juridice, astfel cum au fost decelate în practica instanței de contencios constituțional, iar noțiunile criticate sunt definite de actul normativ care le prevede.

16. Pe de altă parte, se arată că nu poate fi reținută nici obiecția de neconstituționalitate referitoare la instituirea unei discriminări prin Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, respectiv prin art. 87 alin. (4) și art. 96 alin. (1) lit. a)–c). Actul normativ atacat nu instituie o discriminare pe bază de avere, deoarece Parlamentul — unica autoritate legiuitoare — nu stabilește o obligație, ci o facultate a persoanei

condamnate, respectiv aceea de a renunța la veniturile obținute pentru munca prestată. Prin jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit, invariabil, că principiul egalității nu înseamnă uniformitate, iar principiul egalității în drepturi trebuie interpretat în sensul reglementării și acordării unui tratament egal, nediscriminatoriu, persoanelor fizice aflate în situații identice sau similare, egalitatea în drepturi fiind o egalitate de șanse pe care Constituția o acordă tuturor cetățenilor.

17. Având în vedere considerentele expuse, Președintele Camerei Deputaților apreciază că sesizarea formulată este neîntemeiată, astfel încât propune respingerea acesteia.

18. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

19. La termenul de judecată fixat pentru data de 14 iunie 2017, Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a amânat, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pronunțarea asupra cauzei pentru data de 5 iulie 2017, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Președintelui Camerei Deputaților, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

20. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, art. 10, art. 15, art. 16 și art. 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

21. Obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.

22. Autorii sesizării susțin că actul normativ criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) care consacră obligativitatea respectării legii și a Constituției, art. 16 alin. (1) privind principiul egalității în drepturi, art. 61 alin. (1) coroborat cu art. 75 referitor la principiul bicameralismului parlamentar.

23. În vederea soluționării prezentei sesizări, Curtea procedează, mai întâi, la verificarea admisibilității acesteia. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării trebuie realizată prin raportare la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.” Astfel, se constată că actul supus controlului de constituționalitate este o lege adoptată de Parlamentul României, sesizarea fiind formulată de un număr de 51 de deputați aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România, care, potrivit dispozițiilor legale, întrunește calitatea de titular al sesizării.

24. Proiectul de lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal a fost inițiat de Guvernul României și înaintat Senatului României, în calitate de primă Cameră sesizată, la data de 31 ianuarie 2017, pentru a fi luat în dezbatere, în procedură de urgență. Inițiativa legislativă a fost justificată în *expunerea de motive* de necesitatea soluționării problemelor sistemului penitenciar din România privind supraaglomerarea și

condițiile de detenție și are ca scop de a acorda o compensare persoanelor care execută pedepse privative de libertate în condiții de supraaglomerare severă și de a contribui, în același timp la degrevarea penitenciarelor. Astfel, toate persoanele private de libertate vor avea în mod automat vocația de a beneficia de liberarea condiționată, dacă îndeplinesc condițiile stabilite în proiectul de lege.

25. Proiectul de lege a fost însoțit de Avizul Consiliului Superior al Magistraturii, care prin Hotărârea nr. 1.533 din 29 noiembrie 2016 a avizat favorabil inițiativa legislativă, cu observații pe care le consemnează în anexa la hotărâre, precum și de Avizul Consiliului Legislativ, adoptat la data de 31 ianuarie 2017, prin care această autoritate a avizat favorabil proiectul de lege.

26. Proiectul de lege este aprobat, cu amendamente, de Senat, în data de 13 martie 2017, și trimis spre Camera decizională în data de 14 martie 2017. La 9 mai 2017, cu amendamente, Camera Deputaților, în temeiul art. 75 și art. 76 alin. (1) din Constituție, adoptă legea, cu 175 voturi pentru, 85 împotriva, 20 abțineri, și o trimite spre promulgare Președintelui României, în data de 17 mai 2017.

27. În termenul legal, secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată de un număr de 51 de deputați cu privire la prezenta obiecție de neconstituționalitate.

28. Examinând sesizarea de neconstituționalitate, Curtea ia act de contextul juridic și social în care legiuitorul își manifestă intervenția modificatoare a legii privind executarea pedepselor și măsurilor privative de libertate. Premisa legiferării o constituie jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care instanța europeană a constatat încălcări ale art. 3 din Convenție, care interzice în termeni categorici tortura sau tratamentele și pedepsele inumane sau degradante, indiferent de comportamentul victimei, în legătură cu condițiile de detenție care au existat de-a lungul anilor în penitenciarele din România, mai ales supraaglomerarea, igiena necorespunzătoare și lipsa asistenței medicale corespunzătoare (a se vedea, printre alte cauze, *Bragadireanu*, nr. 22.088/04, 6 decembrie 2007; *Petrea împotriva României*, nr. 4.792/03, 29 aprilie 2008; *Gagiu împotriva României*, nr. 63.258/00, 24 februarie 2009; *Brândușe împotriva României*, nr. 6.586/03, 7 aprilie 2009; *Măciucă împotriva României*, nr. 25.673/03, 26 august 2009; *Artimenco împotriva României*, nr. 12.535/04, 30 iunie 2009; *Marian Stoicescu împotriva României*, nr. 12.934/02, 16 iulie 2009; *Eugen Gabriel Radu împotriva României*, nr. 3.036/04, 13 octombrie 2009; *V.D. împotriva României*, nr. 7.078/02, 16 februarie 2010; *Dimakos împotriva României*, nr. 10.675/03, 6 iulie 2010; *Coman împotriva României*, nr. 34.619/04, 26 octombrie 2010; *Dobri împotriva României*, nr. 25.153/04, 14 decembrie 2010; *Cucolaș împotriva României*, nr. 17.044/03, 26 octombrie 2010; *Micu împotriva României*, nr. 29.883/06, 8 februarie 2011; *Fane Ciobanu împotriva României*, nr. 27.240/03, 11 octombrie 2011; și *Onaca împotriva României*, nr. 22.661/06, 13 martie 2012). Constatările Curții vizează multe penitenciare din România, răspândite pe întreg teritoriul, precum București—Jilava, București—Rahova, Giurgiu, Ploiești, Gherla, Aiud, Mărgineni, Timișoara, Botoșani, Târgu Ocna, Mândrești, Poarta Albă, Târgșor, Baia Mare, Galați și Craiova.

29. În Cauza *Iacov Stanciu împotriva României*, nr. 35.972/05, 24 iulie 2012, Curtea europeană a luat act de faptul că statul român a luat unele măsuri generale, inclusiv modificări legislative, pentru a remedia problemele structurale legate de supraaglomerare și de urmările acesteia — condițiile de detenție necorespunzătoare. Curtea a apreciat acest progres, care în cele din urmă poate contribui la îmbunătățirea condițiilor generale de viață și igienă în penitenciarele din România. Cu toate acestea, având în vedere recurența problemei în litigiu, eforturile constante și pe termen lung, precum adoptarea unor măsuri suplimentare, trebuie continuate pentru a ajunge la o deplină conformitate cu art. 3 și 46 din Convenție (paragraful 196).

30. În principiile generale pe care le-a evocat cu privire la incidența art. 3 din Convenție, instanța europeană a statuat, în paragraful 166 al hotărârii menționate mai sus, că „măsurile privative de libertate aplicate persoanei pot implica uneori un element inevitabil de suferință sau umilire. Totuși, suferința și umilirea implicate nu trebuie să depășească acel inevitabil element de suferință sau umilire legat de o anumită formă de tratament sau pedeapsă cu caracter legitim. Referitor la persoanele private de libertate, Curtea a subliniat deja în cauzele anterioare că un deținut nu pierde, prin simplul fapt al încarcerării sale, apărarea drepturilor sale garantate prin convenție. Din contră, persoanele aflate în detenție au o poziție vulnerabilă, iar autoritățile au obligația să le apere. În temeiul art. 3 din Convenție, statul trebuie să se asigure că o persoană este deținută în condiții compatibile cu respectarea demnității sale umane, că modul și metoda de executare a măsurii nu o supun la stres sau greutăți care depășesc nivelul inevitabil de suferință inerent în detenție și că, date fiind nevoile practice ale detenției, sănătatea și bunăstarea sa sunt asigurate în mod adecvat”.

31. Lipsa acută a spațiului în celelele penitenciarului are o pondere sporită ca aspect ce trebuie luat în considerare la soluționarea întrebării dacă condițiile de detenție care fac obiectul plângerii au fost „degradante” din perspectiva art. 3 din Convenție (a se vedea *Karalevičius împotriva Lituaniei*, nr. 53.254/99, 7 aprilie 2005). În cazurile anterioare, în care reclamantii au avut la dispoziție mai puțin de 3 mp de spațiu vital, Curtea a constatat că supraaglomerarea era suficient de gravă încât să justifice, de la sine, constatarea încălcării art. 3 din convenție (a se vedea, printre altele, *Sulejmanovic împotriva Italiei*, nr. 22.635/03, 16 iulie 2009; *Lind împotriva Rusiei*, nr. 25.664/05, 6 decembrie 2007; *Kantjyrev împotriva Rusiei*, nr. 37.213/02, 21 iunie 2007; *Andrey Frolov împotriva Rusiei*, nr. 205/02, 29 martie 2007; și *Labzov împotriva Rusiei*, nr. 62.208/00, 16 iunie 2005).

32. Pe de altă parte, în alte cazuri, în care supraaglomerarea nu era suficient de gravă încât să constituie de la sine o problemă în sensul art. 3 din convenție, Curtea a remarcat alte aspecte ale condițiilor fizice de detenție ca fiind relevante pentru evaluarea respectării articolului menționat. Aceste elemente includeau, în special, existența ventilației, accesul la lumină naturală sau aer curat, caracterul adecvat al instalațiilor de încălzire, conformitatea cu cerințele sanitare fundamentale și posibilitatea folosirii toaletei în intimitate. Prin urmare, chiar și în cazurile în care o celulă mai mare era în litigiu — cu dimensiuni de 3 până la 4 mp/deținut — Curtea a constatat încălcarea art. 3 deoarece problema spațiului era cumulată cu lipsa ventilației și iluminatului constatate (a se vedea, de exemplu, *Babushkin împotriva Rusiei*, nr. 67.253/01, 18 octombrie 2007; *Ostrovcar împotriva Moldovei*, nr. 35.207/03, 13 septembrie 2005; și *Peers*, nr. 28.524/95, CEDO 2001-III) sau lipsa intimității indispensabile în viața cotidiană a deținutului [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Belevitskiy împotriva Rusiei*, nr. 72.967/01, 1 martie 2007; *Valașinas*, nr. 44.558/98, CEDO 2001-VIII; *Khudoyorov împotriva Rusiei*, nr. 6.847/02, CEDO 2005X (fragmente); și *Novoselov împotriva Rusiei*, nr. 66.460/01, 2 iunie 2005]. Mai mult, obligația statului, prevăzută la art. 3 din Convenție, de a proteja bunăstarea fizică a persoanelor private de libertate a fost interpretată ca incluzând obligația de a le asigura asistența medicală necesară (a se vedea, de exemplu, *Hurtado împotriva Elveției*, hotărârea din 28 ianuarie 1994, seria A nr. 280-A, avizul Comisiei; și *Istratii și alții împotriva Moldovei*, nr. 8.721/05, 8.705/05 și 8.742/05, 27 martie 2007).

33. Curtea Constituțională reține că obligațiile stabilite de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în sarcina statelor membre ale Convenției reprezintă **standarde minimale de protecție cu privire la interzicerea torturii sau tratamentelor și pedepselor inumane sau degradante, în legătură cu condițiile de detenție din penitenciare**, standarde pe care

statele sunt obligate să le transpună în măsurile legislative sau administrative interne.

34. Așa fiind, pornind de la cele statuate de instanța europeană în vasta sa jurisprudență, legiuitorul român a adoptat legea supusă prezentului control de constituționalitate, lege care va fi analizată în continuare de instanța constituțională în raport cu criticile formulate de autorii obiecției.

35. Analizând criticile de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea reține cele statuate prin Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, potrivit căroră „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, iar structura sa este bicamerală, fiind alcătuit din Camera Deputaților și Senat. Principiul bicameralismului, astfel consacrat, se reflectă însă nu numai în dualismul instituțional în cadrul Parlamentului, ci și în cel funcțional, deoarece art. 75 din Legea fundamentală stabilește competențe de legiferare potrivit căroră fiecare dintre cele două Camere are, în cazurile expres definite, fie calitatea de primă Cameră sesizată, fie de Cameră decizională. Totodată, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră. Art. 75 din Legea fundamentală a introdus, după revizuirea și republicarea acesteia în octombrie 2003, soluția obligativității sesizării, în anumite materii, ca primă Cameră, de reflecție, a Senatului sau, după caz, a Camerei Deputaților și, pe cale de consecință, reglementarea rolului de Cameră decizională, pentru anumite materii, a Senatului și, pentru alte materii, a Camerei Deputaților, tocmai pentru a nu exclude o Cameră sau alta din mecanismul legiferării”.

36. De asemenea, dezbaterile parlamentare a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze în mod exclusiv, ceea ce contravine principiului bicameralismului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008).

37. Pe cale jurisprudențială (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010 sau Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011), Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură a afecta principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ.

38. Cu toate acestea, stabilind limitele principiului bicameralismului, prin Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Curtea a observat că aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect „deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate [...] în sensul că aceasta

ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea de a o aproba sau de a o respinge". Sub aceste aspecte, „este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor; prin urmare, lipsirea Camerei decizionale de competența sa de a modifica sau completa legea astfel cum a fost adoptată de Camera de reflecție, deci de a contribui la procesul de elaborare a legilor, ar echivala cu limitarea rolului său constituțional și cu acordarea unui rol preponderent Camerei de reflecție în raport cu cea decizională în procesul de elaborare a legilor. Într-o atare situație, Camera de reflecție ar elimina posibilitatea Camerei decizionale de a conlucra la elaborarea actelor normative, aceasta din urmă putându-și doar exprima prin vot poziția cu privire la propunerea sau proiectul de lege deja adoptat de Camera de reflecție, ceea ce este de neconceput". În consecință, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, că art. 75 alin. (3) din Constituție, atunci când folosește sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Însă, în acest caz, Camera decizională nu poate modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator.

39. *Analiza modificărilor adoptate în Camera decizională cu privire la legea supusă controlului de constituționalitate.* Pornind de la premisa că legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, apreciem că autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră. Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, inițiată de Guvernul României și transmisă Parlamentului, este adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, cu o serie de modificări și completări față de forma adoptată de Senat, amendamente care fac obiectul controlului de constituționalitate în prezenta cauză.

40. Din analiza comparativă a conținutului normativ al actelor adoptate în prima Cameră sesizată (Senatul), respectiv în Camera decizională (Camera Deputaților), Curtea observă că, pe de o parte, prima Cameră sesizată (Senatul, în ședința plenului din 13 martie 2017) aduce o serie de completări legii inițiate de Guvern, modificând toate articolele proiectului de lege, iar, pe de altă parte, Camera decizională (Camera Deputaților, în ședința plenului din 9 mai 2017) aduce completări legii inițiate de Guvern, modificând o serie de dispoziții adoptate de prima Cameră sesizată. Astfel, compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare devine incidentă, pe lângă situația cazării într-o celulă care asigură o suprafață egală sau mai mică de 4 mp/deținut, și cu privire la 5 situații noi, respectiv lipsa accesului la activități în aer liber, lipsa accesului la lumina naturală sau aer suficient ori disponibilitatea de ventilație, lipsa temperaturii adecvate a camerei, lipsa posibilității de a folosi toaleta în privat și de a se respecta normele sanitare de baza precum și a cerințelor de igienă, precum și existența infiltrațiilor, igrasiei și mușgaiului în pereții camerelor de detenție. Noile dispoziții care reglementează condițiile necorespunzătoare sunt determinate strict de legiuitor și vizează același scop al legiferării — necesitatea soluționării problemelor sistemului penitenciar din România privind supraaglomerarea și condițiile de detenție, și

intră în marja de apreciere a Camerei decizionale de a asigura într-un mod cât mai concret realizarea acestui scop.

41. De asemenea, Curtea reține că extinderea sferei de aplicare a compensării și la calculul pedepsei executate efectiv ca măsură preventivă/pedeapsă în centrul de rețineri și arestare preventivă este menită să elimine posibile discriminări sub aspectul operabilității acestui beneficiu, atâta vreme cât legea în vigoare prevede deducerea din pedeapsa închisorii a duratei măsurilor preventive privative de libertate.

42. Cu privire la majorarea numărului de zile considerate efectiv executate, ca măsură compensatorie pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare, de la 3 zile la 6 zile, Curtea constată că stabilirea nivelului acestui prag este un element care ține în exclusivitate de opțiunea legiuitorului, Camera decizională având libertatea de a dispune sub acest aspect pe baza unor considerente de oportunitate, apreciate în funcție de scopul legii și de perioada în care se estimează a fi atins acest scop. Aceleași argumente susțin și opțiunea Camerei decizionale pentru perioada pentru care se acordă zile considerate ca executate în compensarea cazării în condiții necorespunzătoare, care se calculează începând cu 24 iulie 2012, data pronunțării de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărârii în Cauza *Iacov Stanciu contra României*, această normă fiind, de altfel, cuprinsă în proiectul de lege inițiat de Guvern.

43. În ceea ce privește modificarea art. 87 referitor la repartizarea veniturilor în sensul acordării posibilității persoanei condamnate de a renunța în favoarea penitenciarului la 40% din veniturile care i se cuvin pentru munca prestată în arest, caz în care munca se consideră neremunerată, iar partea din durata pedepsei care este considerată ca efectiv executată pe baza muncii prestate se calculează potrivit unui regim mai favorabil, modificarea art. 96 din lege referitor la partea din durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate și/sau a instruirii școlare și formării profesionale, în sensul că raportul dintre numerele de zile de muncă și numerele de zile considerate ca efectiv executate este mai favorabil persoanei condamnate, precum și modificarea art. 98 din lege referitor la tipurile recompenselor, sub aspectul înlocuirii posibilității acordării de recompense în favoarea deținuților care au o bună conduită și prestează muncă în arest cu o obligație în acest sens, Curtea reține că aceste reglementări nu reprezintă altceva decât metode alternative care concurează la realizarea finalității legii adoptate.

44. Referitor la componența Comisiei de evaluare a condițiilor de detenție, stabilită pentru fiecare unitate penitenciară și competența acesteia, precum și la sarcina Biroului de evidență și organizare a muncii din cadrul fiecărei unități de a ține o fișă de evidență pentru fiecare persoană privată de libertate, în care să se consemneze calculul zilelor câștigate ca urmare a compensării, Curtea observă că acestea reprezintă norme cu caracter tehnic, de organizare a executării legii, care au ca finalitate tocmai buna administrare a activității pe care o implică intrarea în vigoare a noilor prevederi legale. De altfel, dispoziții având un atare scop au fost luate în dezbatere și în fața primei Camere sesizate, în proiectul de lege adoptat de Senat fiind cuprinse o serie de astfel de reglementări.

45. În fine, în ceea ce privește modificarea art. 65 — „*Dreptul la convorbiri telefonice*”, eliminarea obligativității supravegherii vizuale a persoanelor condamnate în timpul convorbirilor telefonice, care au caracter confidențial, reprezintă o măsură care se încadrează în spiritul actului normativ adoptat, și anume sporirea condițiilor calitative ale detenției în penitenciare, sub aspectul drepturilor și libertăților individuale, care trebuie să dobândească eficacitate prin intermediul garanțiilor reglementate de lege.

46. În concluzie, Curtea observă că, deși forma adoptată de Senat, Cameră de reflecție, diferă de cea adoptată de Camera Deputaților, Cameră decizională, între cele două forme ale legii

nu există diferențe majore de conținut, legea finală dând substanță și efectivitate scopului urmărit de inițiator, Guvernul României. Curtea constată, astfel, că legea, în redactarea pe care a adoptat-o Camera Deputaților, nu se îndepărtează în mod esențial de textul adoptat în Senat, și nici nu deturneză obiectivele urmărite de inițiativa legislativă, prin modificările aduse, Camera Deputaților reglementând norme care au fost puse în dezbateră Senatului, ca primă Cameră sesizată, elementele novatoare nefiind semnificative, de substanță, ci, dimpotrivă, ele circumscriindu-se complementar obiectului de reglementare a legii inițiate de Guvern.

47. Bicameralismul nu înseamnă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, în Camera decizională putând exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, desigur, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/proponerii legislative. A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia devine iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism.

48. Prin urmare, nu se poate susține încălcarea principiului bicameralismului atât timp cât legea adoptată de Camera decizională se referă la aspectele principale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție. În acest sens, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări (a se vedea în acest sens Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017).

49. Având în vedere cele anterior expuse, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă art. 61 alin. (2) din Constituție; din contră, modul în care a fost adoptată legea criticată constituie o aplicare a principiului bicameralismului, caracterizat printr-o strânsă conlucrare și colaborare între cele două Camere ale Parlamentului.

50. Analizând criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea reține că obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55¹ alin. (2) și (3) din legea criticată, în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție, are în vedere modul defectuos în care legiuitorul și-a exercitat competența de legiferare, autorii sesizării susținând că textele legale sunt lipsite de previzibilitate, întrucât conferă noțiunii de „condiții necorespunzătoare” două accepțiuni diferite, pe de o parte, referindu-se la centre de detenție din România care au avut lipsuri la condițiile impuse de standardele europene, și, pe de altă parte, consacrand o enumerare limitativă a condițiilor care atrag încălcarea standardelor de detenție, urmând a fi considerată cazare în condiții necorespunzătoare nu numai cazarea într-un spațiu mai mic sau egal cu 4 mp/deținut, ci și nerespectarea oricăreia dintre celelalte cinci condiții impuse de lege.

51. Noțiunea de previzibilitate a legii poate fi analizată sub aspectul modului în care destinatarul normei receptează conținutul normativ adoptat de legiuitor, a capacității acestuia de a înțelege norma în scopul de a-și adecva comportamentul, de a se conforma prescripției legale. Din această perspectivă, previzibilitatea legii impune legiuitorului ca normele pe care le edictează să fie clare, ușor de înțeles, fără un conținut echivoc, precise, în corelare cu întreg ansamblul normativ.

52. Referitor la cerințele de claritate, precizie și previzibilitate ale legii, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015 (paragraful 29), că trăsătura esențială a statului de drept o constituie supremația Constituției și obligativitatea respectării legii (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 232 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 15 noiembrie 2001, Decizia nr. 234 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 7 septembrie 2001, sau Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011) și că „Statul de drept asigură supremația Constituției, corelarea tuturor legilor și tuturor actelor normative cu aceasta” (Decizia nr. 22 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 17 martie 2004), ceea ce înseamnă că aceasta „implică, prioritar, respectarea legii, iar statul democratic este prin excelență un stat în care se manifestă domnia legii” (Decizia nr. 13 din 9 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999). În acest sens, prin Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 225, Curtea a reținut că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative și că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat. Astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013).

53. Raportând aceste considerente de principiu la speța dedusă controlului, Curtea apreciază că nu poate fi reținută critica potrivit căreia textele de lege ar fi impredictibile din perspectiva stabilirii sferei noțiunii de „condiții necorespunzătoare”. Prin enumerarea cazurilor care pot fi calificate „necorespunzătoare”, legiuitorul a limitat în mod expres situațiile în care devin incidente normele care acordă compensări în favoarea persoanelor aflate în stare de detenție, tocmai pentru a elimina orice posibilitate de echivoc în interpretarea sintagmei de „lipsuri la condițiile impuse de standardele europene”. Din analiza normelor criticate rezultă în mod clar că intenția legiuitorului a fost aceea de a circumscrie sfera de aplicare a noilor dispoziții doar la ipotezele enumerate, care sunt determinate în mod clar și previzibil, facilitând judicioasa interpretare și aplicare a legii de către organele competente.

54. Pentru aceste argumente, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție este neîntemeiată.

55. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate, potrivit căreia, prin raportare la art. 16 alin. (1) din Constituție, coroborat cu art. 6 alin. (1) din Legea nr. 254/2013, dispozițiile art. 87 alin. (4) din legea supusă controlului de constituționalitate sunt incompatibile cu principiul constituțional al egalității în fața legii, întrucât consacră facultatea persoanei condamnate de a renunța la veniturile obținute pentru munca prestată, în vederea aplicării unui regim mai favorabil în ceea ce privește calculul zilelor considerate ca executate pentru zilele de muncă prestate,

fapt ce determină, în opinia autorilor sesizării, o discriminare pe bază de avere, Curtea apreciază că nici aceasta nu este întemeiată.

56. Potrivit dispozițiilor în vigoare, respectiv a art. 83 din Legea nr. 254/2013, care reglementează regimul de prestare a muncii de către persoanele condamnate la pedepse privative de libertate, munca în penitenciare poate fi remunerată sau neremunerată și se realizează în regim de prestări de servicii pentru persoane fizice sau persoane juridice, în interiorul ori exteriorul penitenciarului, în regie proprie, pentru activități cu caracter gospodăresc necesare penitenciarului, în caz de calamitate, în caz de voluntariat, precum și în alte cazuri, în condițiile legii.

57. Durata muncii prestate de persoanele condamnate este cea prevăzută de legislația muncii, iar plata muncii se realizează, în temeiul art. 86 alin. (2) din lege, în raport cu programul de muncă, veniturile realizate neputând fi mai mici decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată. Veniturile realizate de persoanele condamnate pentru munca prestată nu constituie venituri salariale și se impozitează potrivit prevederilor legale care reglementează impunerea veniturilor realizate de persoanele fizice. Veniturile se încasează de către administrația penitenciarului în care se află persoana condamnată și, potrivit art. 87 din lege, se repartizează după cum urmează: 40% din venit revine persoanei condamnate, care poate folosi pe durata executării pedepsei privative de libertate 90% din acesta, iar 10% se consemnează pe numele său, la Trezoreria Statului, urmând să fie încasat în momentul punerii în libertate, 60% din venit revine administrației penitenciarului, constituind venituri proprii care se încasează, se contabilizează și se utilizează potrivit dispozițiilor legale privind finanțele publice.

58. Dispozițiile art. 86 alin. (3) prevăd că munca prestată pentru activități cu caracter gospodăresc necesare penitenciarului, în caz de calamitate sau pe bază de voluntariat nu este remunerată.

59. În temeiul art. 96 din Legea nr. 254/2013, partea din durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate, în vederea acordării liberării condiționate, se calculează diferit, ținând seama de caracterul remunerat (5 zile executate pentru 4 zile de muncă) sau neremunerat al muncii (4 zile executate pentru 3 zile de muncă).

60. Noile dispoziții, introduse prin legea supusă controlului de constituționalitate, prevăd posibilitatea persoanei condamnate

care prestează muncă remunerată de renunța în favoarea penitenciarului la un procent din veniturile care i se cuvin, potrivit legii, situație în care munca aferentă acestor venituri este considerată muncă neremunerată, ceea ce determină aplicarea regimului juridic mai favorabil cu privire la durata pedepsei care este considerată ca executată pe baza muncii prestate, în vederea acordării liberării condiționate.

61. În ceea ce privește incidența prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea Constituțională a statuat, în jurisprudența sa, că discriminarea semnifică reglementarea unui regim juridic diferit pentru persoane aflate în situații similare. Însă, din perspectiva prezentei critici de neconstituționalitate, Curtea reține că persoanele care optează pentru renunțarea la o parte din veniturile care li se cuvin pentru munca prestată în penitenciar, caz în care munca se consideră neremunerată, cu consecința că partea din durata pedepsei care este considerată ca efectiv executată pe baza muncii prestate se calculează potrivit unui regim mai favorabil, se află într-o situație juridică diferită de cea a persoanelor care nu fac o atare opțiune, aspect ce justifică instituirea *eo ipso* de către legiuitor a unui regim juridic diferit cu privire la posibilitatea valorificării de către acestea a beneficiilor legale. Astfel, „discriminarea” pretinsă de autorii sesizării este una strict conjuncturală, fiind rezultatul comparării a două situații diferite, în care persoane care, deși se află în aceeași situație juridică, își exercită diferit drepturile prevăzute de lege, în urma exprimării unei opțiuni personale care determină incidența sau nu a normei legale criticate. În mod obiectiv și rezonabil, opțiunea exprimată, cu consecința determinării incidenței unui atare beneficiu, plasează persoanele condamnate în situații diferite, reprezentând o problemă exclusivă de aplicare a legii, care nu poate constitui o sursă de discriminare între persoanele în cauză. Tratatul diferit stabilit de lege este urmarea situațiilor diferite în care persoanele aflate în detenție se situează ca efect al atitudinii active sau pasive sub aspectul renunțării în favoarea penitenciarului la o parte din veniturile care i se cuvin pentru munca prestată în arest, iar nu consecința unei opțiuni a legiuitorului, transpusă în norma legală, care să poată fi supusă controlului de constituționalitate.

62. În concluzie, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție este neîntemeiată.

63. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 51 de deputați aparținând grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România și constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iulie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind organizarea și funcționarea comisiei pentru protecția copilului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 115 alin. (2) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Comisia pentru protecția copilului, denumită în continuare *Comisia*, prevăzută la art. 115 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este organul de specialitate, fără personalitate juridică, al consiliului județean, respectiv al consiliului local al sectorului municipiului București, cu activitate decizională în materia protecției și promovării drepturilor copilului.

(2) Comisia respectă, promovează și garantează drepturile copilului în toate activitățile pe care le întreprinde.

Art. 2. — (1) Comisia are următoarele atribuții principale:

a) stabilește măsurile de protecție specială pentru copii și menține măsurile pentru tinerii care au dobândit capacitate deplină de exercițiu și au beneficiat de o măsură de protecție specială, stabilită în condițiile legii, de Comisie sau, după caz, de instanța judecătorească;

b) încetează sau, după caz, modifică măsura de protecție specială stabilită de către Comisie, în condițiile legii, dacă împrejurările care au determinat stabilirea acesteia s-au modificat sau, după caz, în situația în care în urma monitorizării aplicării măsurii de protecție specială se constată necesitatea modificării sau, după caz, a încetării măsurii;

c) informează părinții prezenți la ședințele Comisiei cu privire la consecințele stabilirii măsurii de protecție specială asupra raporturilor pe care le au cu copiii, inclusiv asupra drepturilor și obligațiilor pe care le au față de copil pe durata aplicării măsurii;

d) hotărăște, dacă este cazul, în condițiile stabilite de Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, cuantumul contribuției lunare a părinților la întreținerea copilului pentru care s-a decis măsura plasamentului în condițiile Legii nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) eliberează sau, după caz, reînnoiește, suspendă sau retrage atestatul de asistent maternal;

f) stabilește încadrarea copiilor cu dizabilități în grad de handicap și eliberează certificatul de încadrare a copilului într-un grad de handicap;

g) aprobă planul de abilitare-reabilitare a copilului cu dizabilități în situația stabilirii unui alt grad de handicap față de propunerea serviciului de evaluare complexă;

h) informează în scris conducerea instituțiilor pe care membrii Comisiei le reprezintă asupra dificultăților întâmpinate în stabilirea măsurilor de protecție specială pentru copii, încadrarea copiilor cu dizabilități în grad de handicap și eliberarea certificatului de încadrare a copilului într-un grad de handicap și asupra necesității de dezvoltare a serviciilor sociale, educaționale și de sănătate pentru copii în vederea identificării de soluții;

i) soluționează plângerile adresate de copii, în măsura în care soluționarea acestora nu este stabilită de lege în competența altor instituții sau a instanțelor judecătorești, după caz;

j) colaborează cu organismele private acreditate care desfășoară activități în domeniul protecției drepturilor copilului și al protecției speciale pe raza administrativ-teritorială;

k) întocmește un raport anual de activitate pe care îl înaintează consiliului județean sau, după caz, consiliului local al sectoarelor municipiului București.

(2) Măsurile de protecție specială a copilului se stabilesc de către Comisie, numai atunci când există acordul părinților, precum și consimțământul copilului care a împlinit vârsta de 14 ani, exprimate în fața Comisiei.

(3) Comisia îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de actele normative în vigoare.

Art. 3. — (1) Comisia este alcătuită din 7 persoane și are următoarea componență:

a) secretarul județului, respectiv secretarul sectorului municipiului București — președinte;

b) directorul executiv/general al direcției generale de asistență socială și protecția copilului, denumită în continuare *Direcție* — vicepreședinte. Acesta poate delega atribuțiile care îi revin directorului executiv adjunct/general adjunct care coordonează activitatea de protecție a drepturilor copilului;

c) un medic cu certificat de membru al Colegiului Medicilor din România, având cel puțin gradul de medic specialist în una dintre următoarele specialități medicale sau asimilate: neurologie pediatrică, pediatrie, psihiatrie pediatrică sau orice altă specializare pediatrică, desemnat de direcția de sănătate publică județeană, respectiv a municipiului București — membru;

d) un psiholog sau un psihopedagog desemnat de inspectoratul școlar județean, respectiv al municipiului București — membru;

e) un reprezentant desemnat de agenția județeană pentru plăți și inspecție socială, respectiv a municipiului București, de preferință un asistent social — membru;

f) doi reprezentanți ai organismelor private acreditate, propuși de secretarul județului, respectiv al sectorului municipiului București — membri.

(2) Fiecare dintre membrii titulari ai Comisiei are desemnat un membru supleant.

(3) Mandatul membrilor Comisiei este de cinci ani, cu posibilitatea prelungirii acestuia în situații temeinic motivate.

Art. 4. — (1) Pot fi membri ai Comisiei reprezentanții desemnați care sunt specialiști angajați ai instituțiilor respective sau ai instituțiilor/unităților subordonate sau pe care le coordonează metodologic, cu studii superioare, a căror integritate morală și experiență profesională oferă garanții corespunzătoare pentru îndeplinirea atribuțiilor ce le revin în cadrul Comisiei.

(2) Poate fi propus ca membru în Comisie numai reprezentantul organismului privat acreditat care desfășoară activități în domeniul protecției și promovării drepturilor copilului, are studii superioare și nu desfășoară activități în cadrul autorităților publice locale sau centrale.

(3) Nu pot fi membri în Comisie specialiștii care realizează evaluarea complexă a copilului și nici reprezentanții organismelor private care nu sunt acreditate, în condițiile legii.

(4) Membrii Comisiei reprezintă instituțiile/organismele private care i-au desemnat și au obligația ca, în toate deciziile care se iau, să urmărească exclusiv interesul superior al copilului.

Art. 5. — (1) În vederea organizării și asigurării funcționării Comisiei, secretarul județului sau, după caz, secretarul sectorului municipiului București, cu respectarea prevederilor legale în vigoare, are următoarele atribuții:

a) solicită conducerii direcției de sănătate publică, inspectoratului școlar și agenției pentru plăți și inspecție socială să își desemneze reprezentanți pentru a fi propuși ca membri titulari și supleanți ai Comisiei;

b) propune consiliului județean, respectiv consiliului local al sectorului municipiului București nominalizarea unui membru al Comisiei dintre reprezentanții organismelor private acreditate, în condițiile legii, care desfășoară activități în domeniul protecției și promovării drepturilor copilului. Reprezentarea organismelor private acreditate va fi asigurată prin rotația reprezentanților acestora pentru o perioadă de 5 ani;

c) întocmește proiectul de hotărâre privind înființarea și componența Comisiei, pe care îl supune aprobării consiliului județean, respectiv a consiliului local al sectorului municipiului București;

d) conduce ședințele Comisiei. În absența acestuia este înlocuit de vicepreședinte, care semnează hotărârile adoptate în ședința în care a asigurat conducerea;

e) verifică îndeplinirea de către membrii Comisiei a condițiilor prevăzute la lit. a) și b) și propune consiliului județean, respectiv consiliului local al sectorului municipiului București modificarea componenței Comisiei în cazul în care aceste condiții nu sunt îndeplinite;

f) solicită unităților de poliție competente teritorial informații existente în evidențele specifice proprii, în vederea fundamentării măsurii de protecție specială a copilului, care urmează a fi instituită conform prevederilor Legii nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Unitățile de poliție transmit informațiile prevăzute la alin. (1) lit. f) în maximum 3 zile lucrătoare de la data primirii solicitării.

Art. 6. — (1) Comisia se întrunește bilunar în ședințe ordinare și ori de câte ori este necesar în ședințe extraordinare.

(2) Comisia poate funcționa numai în prezența majorității.

(3) Ședințele Comisiei nu sunt publice.

(4) Convocarea ședințelor se face de către președinte, iar în absența acestuia, de către vicepreședinte. Convocarea se face în scris cu cel puțin 3 zile înainte de data ședinței și cuprinde în mod obligatoriu ordinea de zi a acesteia.

(5) Prezența membrilor Comisiei la ședință este obligatorie. În cazul în care un membru titular și membrul supleant ai Comisiei absentează de la ședințe de două ori consecutiv, fără motive temeinice, consiliul județean, consiliul local al sectorului municipiului București, respectiv conducerea organismului privat acreditat poate propune sancționarea acestora. Punerea în aplicare a sancțiunii se va face de către instituția sau, după caz, organizația din care face parte cel sancționat.

Art. 7. — (1) Comisia competentă să soluționeze cazurile privitoare la copiii care necesită o măsură de protecție specială este cea în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului.

(2) Comisia competentă să soluționeze cererile privind încadrarea copiilor cu dizabilități într-un grad de handicap este cea în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau reședința copilului. În situația în care cererea este soluționată de Comisia de la reședința copilului, aceasta are obligația de a anunța de îndată Comisia de la domiciliul copilului.

(3) Comisia soluționează în termen de cel mult 30 de zile calendaristice cererile privind stabilirea unei măsuri de protecție specială și în termen de cel mult 60 de zile calendaristice

cererile privind încadrarea copiilor cu dizabilități într-un grad de handicap. Termenul curge de la data înregistrării de către Direcție a cererii.

(4) Comisia competentă poate hotărî plasamentul copilului în altă unitate administrativ-teritorială decât cea în care funcționează aceasta, dacă interesul superior al copilului o impune, cu avizul favorabil al Comisiei din unitatea administrativ-teritorială respectivă.

(5) În situația prevăzută la alin. (4), Comisia competentă să ia hotărârea prezintă Comisiei al cărei aviz este cerut toate informațiile relevante pe care le deține, referitoare la soluționarea cazului, precum și motivul care impune luarea hotărârii propuse.

(6) Comisia al cărei aviz este cerut este obligată să comunice celeilalte Comisii hotărârea privind eliberarea avizului, în termen de 15 zile calendaristice de la primirea solicitării și a informațiilor prevăzute la alin. (5). Respingerea solicitării de eliberare a avizului poate fi întemeiată numai pe protejarea interesului superior al copilului.

(7) În cazul nerespectării termenului prevăzut la alin. (6), avizul favorabil al Comisiei este prezumat.

(8) În situația încetării sau modificării măsurii plasamentului dispus la o persoană sau familie, la un asistent maternal ori serviciu de tip rezidențial, care are domiciliul sau, după caz, sediul pe altă rază administrativ-teritorială decât cea în care funcționează Comisia care a stabilit inițial plasamentul copilului, competența încetării sau modificării măsurii revine Comisiei care are sediul pe raza administrativ-teritorială care a dispus plasamentul.

(9) În situația prevăzută la alin. (8), încetarea sau modificarea măsurii se dispune la sesizarea Direcției care a propus inițial măsura plasamentului și care verifică împrejurările care au stat la baza stabilirii măsurii de protecție specială sau, după caz, la sesizarea Direcției sau a organismului privat acreditat care are în plasament copilul și care are obligația monitorizării acestei măsuri.

(10) Direcția sau organismul privat acreditat care are în plasament copilul va transmite Direcției care a propus măsura de protecție specială aprobată de Comisie rapoarte privitoare la evoluția dezvoltării copilului, prevăzute la art. 73 alin. (2) din Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 8. — (1) În exercitarea atribuțiilor ce îi revin Comisia emite hotărâri.

(2) Certificatul de încadrare a copilului într-un grad de handicap este anexă a hotărârii. Modelul certificatului de încadrare în grad de handicap este aprobat și revizuit, ori de câte ori va fi necesar, prin ordin al ministrului muncii și justiției sociale.

Art. 9. — (1) Hotărârile Comisiei se iau cu majoritatea voturilor. Acestea se redactează de către secretarul Comisiei, potrivit procesului-verbal al ședinței în care au fost adoptate, în termen de 3 zile lucrătoare de la data ținerii ședinței. Hotărârea Comisiei va cuprinde în mod obligatoriu numele, prenumele și codul numeric personal ale persoanelor care au luat în plasament copilul sau, după caz, denumirea serviciului rezidențial, precum și numele, prenumele și codul numeric personal ale copilului.

(2) Hotărârile redactate potrivit alin. (1) se semnează de președintele Comisiei sau de vicepreședinte, se contrasemnează de secretarul Comisiei și se înregistrează într-un registru special de evidență a hotărârilor; hotărârile privind încadrarea într-un grad de handicap se înregistrează într-un registru separat de evidență.

(3) Hotărârile Comisiei se comunică persoanelor interesate, în termen de 5 zile lucrătoare de la data ședinței, prin scrisoare recomandată sau prin intermediul corespondenței electronice cu confirmare de primire.

(4) Actele emise de Comisie care nu necesită adoptarea unei hotărâri se semnează de președintele acesteia sau de vicepreședinte și se înregistrează în registrul general de intrări-ieșiri al Comisiei.

Art. 10. — (1) Hotărârea Comisiei se pune în aplicare de îndată de către persoana sau familia, asistentul maternal, serviciul de tip rezidențial căruia i-a fost dat în plasament copilul.

(2) Hotărârea se comunică părinților, persoanei sau familiei, asistentului maternal ori serviciului de tip rezidențial căruia i-a fost dat în plasament copilul, copilului care a împlinit vârsta de 14 ani, agenției județene pentru plăți și inspecție socială, respectiv a municipiului București, Direcției sau, după caz, organismului privat acreditat în subordinea căruia funcționează serviciul de tip rezidențial, primarului unității administrativ-teritoriale în a cărei rază domiciliază părinții, precum și organelor financiare competente, dacă s-a stabilit plata unei contribuții în sarcina părinților.

Art. 11. — (1) Președintele, vicepreședintele și membrii Comisiei răspund în fața consiliului județean, respectiv a consiliului local al sectorului municipiului București, pentru neîndeplinirea obligațiilor care le revin potrivit legii, precum și pentru adoptarea unor hotărâri cu nerespectarea dispozițiilor legale.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție poate propune aplicarea următoarelor măsuri și sancțiuni:

a) solicitarea sancționării disciplinare a celui vinovat de către conducerea instituției sau, după caz, a organismului privat acreditat, al cărei reprezentant este, în condițiile legii;

b) revocarea calității de membru al Comisiei.

(3) Măsurile prevăzute la alin. (2) lit. a) se aplică prin dispoziție a președintelui consiliului județean, respectiv a primarului sectorului municipiului București. Măsura prevăzută la alin. (2) lit. b) se aplică prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a consiliului local al sectorului municipiului București.

Art. 12. — (1) Lucrările de secretariat ale Comisiei sunt asigurate de un secretariat care funcționează în cadrul Direcției din unitatea administrativ-teritorială respectivă.

(2) Secretariatul Comisiei este condus de secretarul acesteia, numit prin dispoziție a directorului executiv/general al Direcției.

Art. 13. — (1) Secretariatul Comisiei este obligat să înregistreze cererile sau plângerile adresate de către copii sau formulate în numele acestora în legătură cu situații care vizează domeniul de competență al Comisiei.

(2) Prin secretariatul său, Comisia transmite copilului soluția identificată, în termenul prevăzut de lege.

(3) În vederea respectării dreptului la opinie și a dreptului la participare, cererea unui copil de a fi ascultat pentru soluționarea situațiilor menționate la alin. (1) nu poate fi refuzată de către Comisie.

Art. 14. — (1) Convocarea persoanelor invitate în fața Comisiei pentru soluționarea cazurilor privind copiii se face de către secretarul Comisiei.

(2) Convocarea se face în scris și se comunică persoanei interesate prin scrisoare recomandată sau prin intermediul corespondenței electronice, cu confirmare de primire, transmisă cu cel puțin 5 zile înainte de data ședinței. În situații excepționale, convocarea se poate face și telefonic.

(3) În cazul în care procedura de convocare prevăzută la alin. (2) nu poate fi îndeplinită, convocarea se poate face prin afișare la sediul Comisiei, precum și la sediul primăriei unității administrativ-teritoriale pe teritoriul căreia se află ultimul domiciliu cunoscut al persoanei invitate, cu cel puțin 3 zile

înainte de data ședinței. În acest caz secretarul Comisiei solicită aparatului de specialitate al primarului afișarea la sediu a convocării și întocmește procesul-verbal de îndeplinire a procedurii de convocare prin afișare la sediul direcției. Procesul-verbal va avea atașată confirmarea de primire a convocării semnată de reprezentantul primarului.

(4) Confirmările de primire a convocărilor, precum și procesele-verbale de îndeplinire a procedurii de convocare se înregistrează într-un registru special de evidență a convocărilor de către secretarul Comisiei.

(5) Viciul procedural privind neîndeplinirea procedurii de convocare se acoperă în cazul prezentării persoanei invitate în fața Comisiei la data ședinței. În acest caz prezentarea persoanei invitate se consemnează în procesul-verbal al ședinței și se înregistrează de către secretarul Comisiei în registrul special de evidență a convocărilor, cu mențiunea „prezentat în fața Comisiei”.

Art. 15. — (1) Ședințele Comisiei au loc în spații special amenajate, apte să asigure confidențialitatea datelor și a informațiilor referitoare la copil, care sunt prezentate Comisiei, respectarea demnității persoanelor care se prezintă în fața Comisiei, precum și a confidențialității dezbaterilor Comisiei.

(2) Spațiile și amenajarea acestora, inclusiv a sălilor de așteptare aferente, corespund principiilor designului universal sau al adaptării rezonabile, așa cum sunt definite de Legea nr. 221/2010 pentru ratificarea Convenției privind drepturile persoanelor cu dizabilități, adoptată la New York de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 13 decembrie 2006, deschisă spre semnare la 30 martie 2007 și semnată de România la 26 septembrie 2007, cu modificările ulterioare, și se asigură de către Direcție în termen de maximum 2 ani de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 16. — (1) Ședințele Comisiei sunt conduse de către președintele acesteia, iar în absența sa, de vicepreședinte. La ședințe participă în mod obligatoriu secretarul Comisiei, fără drept de vot.

(2) Pentru stabilirea măsurilor de protecție specială la ședințele Comisiei sunt invitați părinții, copilul care a împlinit vârsta de 10 ani, persoana, familia sau reprezentantul organismului privat acreditat în al cărui serviciu va fi dat în plasament copilul.

(3) Pentru stabilirea încadrării în grad de handicap, în situații temeinic motivate Comisia poate invita la ședință un părinte al copilului sau, după caz, reprezentantul legal al acestuia.

(4) Pot participa la ședințele Comisiei și alte persoane care pot da relații în cauzele analizate, invitate de președinte, de vicepreședinte sau de unul dintre membrii Comisiei, cu acordul membrilor acesteia.

(5) Documentele pe baza cărora specialistul Direcției propune Comisiei stabilirea măsurii de protecție specială sunt:

a) proiectul planului individualizat de protecție;

b) raportul referitor la ancheta psihosocială a copilului întocmit de către managerul de caz conform prevederilor art. 139 din Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

c) planul de servicii întocmit de serviciul public de asistență socială și, după caz, punctul de vedere al structurilor comunitare consultative cu privire la necesitatea propunerii de stabilire a măsurii de protecție specială.

(6) Documentele pe baza cărora specialistul Direcției propune Comisiei încadrarea copilului cu dizabilități în grad de handicap pentru copilul îngrijit în familie fără măsură de protecție specială sunt:

a) raportul de evaluare complexă;

b) proiectul planului de abilitare-reabilitare a copilului cu dizabilități.

(7) Documentele pe baza cărora specialistul Direcției propune Comisiei încadrarea copilului cu dizabilități în grad de handicap pentru copilul cu dizabilități pentru care s-a stabilit o măsură de protecție specială în condițiile legii sunt:

a) raportul de evaluare complexă;

b) proiectul planului individualizat de protecție revizuit prin includerea beneficiilor de asistență socială, a serviciilor sociale, precum și a tuturor intervențiilor pentru abilitarea și reabilitarea copilului.

Art. 17. — (1) În timpul ședinței Comisiei, soluționarea cazului privind copilul începe cu următoarele etape:

a) prezentarea de către secretarul Comisiei a datelor de identitate ale copilului și ale persoanelor invitate în fața Comisiei pentru soluționarea cazului, precum și a situației privind convocările acestora, pe baza documentelor prevăzute la art. 16 și a registrului special de evidență a convocărilor;

b) prezentarea de către specialistul sau, după caz, specialiștii Direcției care au instrumentat cazul a raportului referitor la ancheta psihosocială privind situația copilului și a propunerii motivate referitoare la stabilirea unei măsuri de protecție a copilului sau, după caz, a raportului de evaluare complexă, a proiectului planului de abilitare-reabilitare și a propunerii privind încadrarea copilului într-un grad de handicap. În funcție de vârsta și gradul de maturitate, raportul cuprinde în mod obligatoriu opinia copilului față de măsura de protecție specială propusă.

(2) Persoanele prezente în fața Comisiei pentru soluționarea cazului sunt ascultate de Comisie separat, în următoarea ordine:

a) copilul care a împlinit vârsta de 10 ani;

b) părinții/reprezentantul legal;

c) persoana, familia sau reprezentantul organismului privat acreditat la care va fi dat în plasament copilul;

d) celelalte persoane invitate în fața Comisiei pentru a da relații necesare soluționării cazului.

(3) Comisia poate proceda la o nouă ascultare comună a două sau mai multe dintre persoanele menționate la alin. (2).

(4) Președintele Comisiei comunică copilului care a împlinit vârsta de 10 ani consecințele pe care stabilirea măsurii de protecție specială le va avea și i se asigură dreptul de a-și exprima în mod liber opinia cu privire la măsura de protecție propusă.

(5) În cazul copilului cu dizabilități care necesită încadrare într-un grad de handicap, prezența și ascultarea copilului nu sunt obligatorii. Acestea au loc numai la solicitarea expresă și motivată a Comisiei cuprinsă în convocare. Copiii cu dizabilități care se află la tratament sau reabilitare în instituții de specialitate din țară sau străinătate, probat de un act emis de instituția în care se află copilul, precum și copiii nedepasabili, probat de un act medical, nu sunt convocați.

(6) În situații temeinic motivate copilul cu dizabilități poate fi audiat, cu condiția comunicării cu acesta în mod adaptat tipului de dizabilitate prin limbaje vorbite, limbaj mimico-gestual sau limbaj specific persoanelor cu surdocecitate.

(7) În situația în care Comisia stabilește un alt grad de handicap față de propunerea serviciului de evaluare complexă, aceasta aplică criteriilor biopsihosociale în vigoare. Dacă aplicarea criteriilor depășește sfera de expertiză a membrilor Comisiei, președintele poate invita și/sau consulta specialiști în domeniu.

Art. 18. — (1) Ascultările și dezbaterile ce au loc în ședințele Comisiei, hotărârile adoptate, precum și modul în care acestea au fost adoptate se consemnează de secretarul Comisiei în procesul-verbal al ședinței, care se semnează de către

președinte, vicepreședinte, precum și de membrii prezenți și se contrasemnează de către secretarul Comisiei.

(2) Procesele-verbale ale ședințelor Comisiei se consemnează în registrul special de procese-verbale, ale cărui pagini sunt numerotate și poartă ștampila Comisiei, precum și semnătura secretarului Comisiei.

Art. 19. — (1) În vederea îndeplinirii în mod corespunzător a atribuțiilor ce revin Comisiei privind copilul cu dizabilități, serviciul de evaluare complexă din cadrul Direcției exercită următoarele atribuții:

a) identifică copiii cu dizabilități care necesită încadrare într-un grad de handicap ori pentru care se solicită acces la servicii de abilitare și reabilitare, în urma evaluării complexe; identificarea are loc în urma solicitărilor din partea părinților sau a reprezentanților legali, a referirilor din partea serviciului public de asistență socială și a specialiștilor care vin în contact cu copiii cu dizabilități, precum și a sesizărilor din oficiu;

b) verifică documentele anexate cererii-tip pentru evaluarea complexă și încadrarea în grad de handicap sau, după caz, cererea privind accesul la servicii, precum și îndeplinirea condițiilor privind încadrarea copilului într-un grad de handicap sau accesul la servicii;

c) contribuie la întocmirea de către managerul de caz a raportului de evaluare complexă;

d) contribuie la întocmirea, de către managerul de caz a proiectului planului de abilitare-reabilitare pentru copiii cu dizabilități din familie pentru care se solicită încadrare în grad de handicap sau, după caz, acces la servicii de abilitare și reabilitare, respectiv a proiectului de revizuire a planului individualizat de protecție pentru copiii cu dizabilități din sistemul de protecție specială; în situația în care părintele sau reprezentantul legal nu dorește încadrare în grad de handicap, ci acces la servicii de abilitare și reabilitare, planul de abilitare-reabilitare este aprobat de directorul general/executiv al Direcției;

e) informează părinții sau reprezentantul legal cu privire la obligația respectării și implementării planului de abilitare-reabilitare a copilului cu dizabilități;

f) coordonează activitatea de monitorizare a implementării planului de abilitare-reabilitare;

g) comunică în scris, prin corespondență electronică sau telefonic, părinților sau reprezentantului legal data stabilită pentru reevaluare;

h) reevaluează condițiile privind încadrarea copilului într-un grad de handicap, la cererea părintelui sau a reprezentantului legal, formulată cu cel puțin 60 de zile înainte de expirarea termenului de valabilitate a certificatului. Cererea de reevaluare poate fi formulată oricând, dacă s-au schimbat condițiile pentru care s-a eliberat certificatul de încadrare într-un grad de handicap;

i) eliberează o adeverință prin care se specifică gradul deficienței/afectării funcționale a copiilor pentru care se propune măsură de plasament într-un serviciu de tip rezidențial specializat, pentru situația prevăzută de art. 64 alin. (2) din Legea nr. 272/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la propunerea medicului din cadrul serviciului;

j) colaborează cu serviciul de evaluare și de orientare școlară și profesională din cadrul centrelor județene de resurse și asistență psihopedagogică, respectiv a municipiului București în vederea respectării interesului superior al copilului;

k) colaborează cu serviciul de evaluare complexă a persoanelor adulte cu handicap din cadrul Direcției în vederea asigurării continuității serviciilor de abilitare și reabilitare și a tranziției copiilor cu dizabilități la viața de adult;

l) întocmește anual propuneri documentate privind înființarea de servicii sociale de interes local, educaționale și de sănătate pentru copiii cu dizabilități, care vor fi cuprinse în raportul anual al Direcției și vor fi transmise Comisiei.

(2) În situația în care documentele de evaluare nu sunt complete, serviciul de evaluare complexă solicită specialiștilor transmiterea informațiilor de completare. Dacă informațiile nu sunt transmise în termen de 15 zile, este anunțată Comisia în vederea îndeplinirii atribuției prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. h).

(3) În vederea realizării atribuției prevăzute la alin. (1) lit. j), serviciul de evaluare complexă:

a) transmite în copie documentele aferente ultimei încadrări în grad de handicap serviciului de evaluare complexă a persoanelor adulte cu handicap, care are acces la dosarul integral al copilului;

b) împreună cu serviciul de evaluare complexă a persoanelor adulte cu handicap sprijină părinții în întocmirea dosarului necesar pentru prima încadrare în grad de handicap ca adult, documentele medicale pentru dosarul depus la serviciul de evaluare complexă pentru persoanele adulte cu handicap fiind cele menționate de art. 6 alin. (5) din Metodologia privind organizarea și funcționarea comisiei de evaluare a persoanelor adulte cu handicap, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 430/2008, cu modificările ulterioare, eliberate de medicul de specialitate pentru copii.

Art. 20. — (1) Serviciul de evaluare complexă a copilului cuprinde în mod obligatoriu cel puțin câte un specialist din următoarele categorii profesionale:

a) medic cu certificat de membru al Colegiului Medicilor din România, având cel puțin gradul de medic specialist în una din următoarele specialități medicale sau asimilate: medicină de familie, neurologie pediatrică, pediatrie, psihiatrie pediatrică;

b) psiholog cu atestat de liberă practică în una din următoarele specialități: psihologie clinică, consiliere psihologică, psihoterapie, psihologie educațională, consiliere școlară și vocațională;

c) psihopedagog sau psiholog cu atestat de liberă practică în psihopedagogie specială;

d) asistent social cu aviz de exercitare a profesiei sau atestat de liberă practică.

(2) Pentru îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin serviciului de evaluare complexă, Direcția poate angaja specialiștii prevăzuți la alin. (1) sau poate contracta, în condițiile legii, serviciile acestora.

(3) Managementul de caz pentru copiii cu dizabilități din familie se asigură de manageri de caz din cadrul serviciului de evaluare complexă și/sau din alte compartimente ale Direcției.

Art. 21. — (1) Modalitățile de colaborare dintre Comisie și comisia de orientare școlară și profesională, precum și dintre serviciul de evaluare complexă și serviciul de evaluare și orientare școlară și profesională se stabilesc prin protocol de colaborare încheiat între consiliul județean, respectiv consiliul local al sectoarelor municipiului București și direcția de sănătate publică, precum și inspectoratul școlar.

(2) Prin protocolul prevăzut la alin. (1) sunt stabilite și modalitățile de colaborare între cele trei instituții pentru realizarea evaluării complexe a copiilor nedeplasabili sau provenind din familii cu venituri insuficiente, precum și pentru înființarea de servicii necesare copiilor cu dizabilități, inclusiv de intervenție timpurie.

Art. 22. — (1) Criteriile biopsihosociale de încadrare a copiilor cu dizabilități în grad de handicap și modalitățile de aplicare a acestora se aprobă și, după caz, se revizuiesc ori de câte ori este nevoie, prin ordin comun al ministrului sănătății și al ministrului muncii și justiției sociale.

(2) Metodologia pentru evaluarea și intervenția integrată în vederea încadrării copiilor cu dizabilități în grad de handicap, a orientării școlare și profesionale a copiilor cu cerințe educaționale speciale, precum și în vederea abilitării și reabilitării copiilor cu dizabilități și/sau cerințe educaționale speciale se aprobă prin ordin comun al ministrului sănătății și al ministrului muncii și justiției sociale și cuprinde structura-cadru a planului de abilitare-reabilitare a copilului cu dizabilități.

Art. 23. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 1.437/2004 privind organizarea și metodologia de funcționare a comisiei pentru protecția copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 24 septembrie 2004.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:

Ministrul muncii și justiției sociale,

Lia-Olguța Vasilescu

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale,
administrației publice și fondurilor europene,

Sevil Shhaideh

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

Ministrul educației naționale,

Liviu-Marian Pop

Ministrul sănătății,

Florian-Dorel Bodog

București, 13 iulie 2017.

Nr. 502.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind aprobarea Listei perimetrelor pentru concesionarea de activități de exploatare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 95/2017

În temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare, al art. 19 din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, al Normelor pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Lista perimetrelor pentru concesionarea de activități de exploatare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 95/2017, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin. Lista cuprinde denumirea perimetrelor, inclusiv coordonatele topogeodezice și resursa minerală aferentă.

Art. 2. — Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de autoritate competentă abilitată să aplice prevederile Legii minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, organizează concurs public de ofertă pentru concesionarea de activități miniere de exploatare în perimetrele aprobate potrivit prezentului ordin.

Art. 3. — Organizarea și desfășurarea concursului public de ofertă pentru concesionarea de activități miniere de exploatare se realizează în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.208/2003 privind aprobarea Normelor pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, cu modificările ulterioare.

Art. 4. — (1) Ofertele redactate în limba română vor fi depuse, în original și în copie, potrivit legii, la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale din municipiul București, sectorul 1, bd. Dacia nr. 59, cod poștal 010407. Ofertele pot fi transmise și prin poștă.

(2) Pentru fiecare perimetru cuprins în lista aprobată prin prezentul ordin un ofertant poate depune o singură ofertă. Ofertele alternative nu sunt admise.

Art. 5. — Ofertele persoanelor juridice române sau străine interesate vor cuprinde, cu respectarea prevederilor Normelor pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare, următoarele documente și informații:

I. Plic exterior:

A. în cazul persoanelor juridice române:

a) declarație de participare, semnată și ștampilată de ofertant, fără ștersături sau adăugări, care va cuprinde angajamentul de a menține valabilitatea ofertei, menționarea perimetrului la care se referă, respectiv denumirea, poziția din anexă potrivit art. 1 și coordonatele topogeodezice, așa cum au fost publicate, precum și asumarea răspunderii ofertantului asupra datelor și declarațiilor din ofertă.

Menționarea în cuprinsul declarației de participare a altor coordonate topogeodezice decât cele publicate în conformitate cu prezentul ordin atrage descalificarea ofertei, fără a se mai proceda la deschiderea plicului interior;

b) declarație cuprinzând date și informații privind ofertantul, respectiv denumirea, sediul social, codul unic de înregistrare, capitalul social, asociații/acționarii, precum și numele, funcția, telefonul/faxul persoanei împuternicite de ofertant, cu care se vor face comunicările;

c) copii, certificate pentru conformitate, de pe actul constitutiv și certificatul de înregistrare ale ofertantului;

d) certificat constatator privind ofertantul, emis de oficiul registrului comerțului, în termen de valabilitate, în original sau copie legalizată. Acesta va cuprinde informații actualizate referitoare la societate;

e) lista cuprinzând menționarea datelor și informațiilor incluse în fondul geologic național și/sau în fondul național de resurse/rezerve minerale, utilizate la elaborarea ofertei. În cazul

utilizării de date și informații publice referitoare la resurse minerale se va indica sursa din care provin acestea;

f) dovada privind deținerea legală a datelor și informațiilor incluse în fondul geologic național și/sau în fondul național de resurse/rezerve minerale, utilizate la elaborarea ofertei, respectiv factura emisă de Agenția Națională pentru Resurse Minerale și ordinul de plată sau chitanța corespunzătoare, precum și acordul de confidențialitate pentru utilizarea datelor și informațiilor geologice încheiat între ofertant și Agenția Națională pentru Resurse Minerale;

g) scrisoare de bonitate, în original sau copie legalizată, cuprinzând următorii indicatori economici exprimați în procente: lichiditate globală, solvabilitate patrimonială, rata profitului brut și rentabilitate financiară. Lipsa oricărui indicator economic solicitat atrage depunerea ofertei. Prezentarea oricărui alt indicator în afara celor menționați nu se ia în considerare;

h) certificate constatatoare/adeverințe, în original sau copie legalizată, emise de autoritățile/instituțiile publice care administrează bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, bugetul asigurărilor pentru șomaj, bugetul asigurărilor pentru accidente de muncă și boli profesionale, precum și bugetele locale;

i) certificat de atestare privind capacitatea tehnică pentru întocmirea documentațiilor și/sau executarea lucrărilor de cercetare geologică și memoriu cuprinzând prezentarea activităților miniere executate sau în curs de executare, în cazul ofertanților specializați și atestați de Agenția Națională pentru Resurse Minerale; ori

— documentație privind dotarea tehnică a ofertantului care va cuprinde cel puțin informații privind instalațiile și utilajele specifice activităților miniere de cercetare geologică, deținute de ofertant, și titlul deținerii acestora, precum și personalul ofertantului, inclusiv personalul de specialitate specific activităților miniere, și un memoriu cuprinzând prezentarea activităților miniere executate sau în curs de executare, în cazul ofertanților cu dotare tehnică proprie, neatestați de Agenția Națională pentru Resurse Minerale; sau

— copie de pe certificatul de atestare privind capacitatea tehnică pentru întocmirea documentațiilor și/sau executarea lucrărilor de cercetare geologică a persoanei juridice cu care urmează să fie executate activitățile miniere, semnată și ștampilată pentru conformitate, memoriu cuprinzând prezentarea activităților miniere executate de aceasta sau în curs de executare, precum și actul juridic prin care s-a convenit obligația fermă de executare a activităților miniere, dacă acestea îi vor fi concesionate, în cazul ofertanților fără capacitate tehnică proprie.

Pentru capacitatea tehnică se vor depune documente numai pentru unul dintre cele 3 cazuri prezentate anterior. În situația în care documentația pentru atestarea capacității tehnice este depusă la Agenția Națională pentru Resurse Minerale dar nu s-a obținut încă atestatul, se vor prezenta documentele prevăzute la paragrafele 2 sau 3 de la lit. i).

În situația în care un operator economic depune oferte pentru mai multe perimetre din lista aprobată prin prezentul ordin, originalele documentelor prevăzute la lit. d), g) și h) vor fi prezentate

în oferta aflată pe poziția superioară din listă. Pentru celelalte oferte se prezintă copii certificate în conformitate cu originalul, cu specificarea expresă în care dintre oferte se găsesc originalele.

Documentele prevăzute la lit. d), g) și h) se vor prezenta în termen de valabilitate la data depunerii ofertei.

B. în cazul persoanelor juridice străine:

a) plicul exterior va cuprinde documentele și informațiile prevăzute la pct. A. lit. a), b), e), f) și i), precum și următoarele:

b) scrisoarea de bonitate, fără prezentarea indicatorilor prevăzuți la art. 59 alin. (1) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare;

c) raportul anual auditat.

Documentele cuprinse în plicul exterior se vor prezenta îndosariate, cu paginile numerotate și filă finală.

II. Plic interior:

Acesta, atât în cazul persoanelor juridice române, cât și străine, conține oferta propriu-zisă, respectiv Programul de dezvoltare-exploatare a resurselor/rezervelor minerale, cuprinzând parametrii prevăzuți de art. 93 alin. (2) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare.

Art. 6. — (1) Pe plicul exterior, ofertantul va indica perimetrul din lista publicată la care se referă oferta, precum și data stabilită pentru desfășurarea ședinței de deschidere a ofertei conform prevederilor art. 44 alin. (2) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare.

(2) Pe plicul interior, ofertantul va menționa denumirea societății și adresa sediului său conform prevederilor art. 93 alin. (1) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare.

Art. 7. — (1) În conformitate cu prevederile art. 72 alin. (4) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare, lipsa oricărui document din plicul exterior atrage descalificarea ofertei, fără a se mai proceda la deschiderea plicului interior.

(2) Lipsa oricărui document din plicul interior atrage descalificarea ofertei, conform art. 72 alin. (6) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare.

Art. 8. — (1) În vederea formulării ofertelor, Agenția Națională pentru Resurse Minerale pune la dispoziția persoanelor juridice interesate date și informații geologice existente în fondul geologic național și/sau în fondul național de resurse/rezerve minerale.

(2) Accesul la datele și informațiile geologice se face, conform art. 11 din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare, în baza solicitării scrise, cu respectarea condițiilor impuse de legislația privind informațiile clasificate, a acordului de confidențialitate și în condițiile achitării de către solicitant a tarifelor pentru consultarea și utilizarea de date și informații din fondul geologic național referitoare la resurse minerale, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției

Naționale pentru Resurse Minerale nr. 138/2010 privind aprobarea tarifelor percepute pentru actele eliberate de Agenția Națională pentru Resurse Minerale în domeniul minier.

(3) Formularea ofertei prin utilizarea de date și informații incluse în fondul geologic național și/sau în fondul național de resurse/rezerve minerale, pentru care nu s-au achitat tarifele de consultare și utilizare, atrage descalificarea acesteia în faza de evaluare.

Art. 9. — Criteriile, elementele de evaluare și punctajele pentru evaluarea Programului de dezvoltare-exploatare a resurselor/rezervelor minerale, a capacității financiare și a capacității tehnice, precum și modalitățile de punctare a bonității financiare se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale și se comunică din oficiu, la momentul aprobării accesului la datele și informațiile geologice.

Art. 10. — Modalitatea de evaluare a capacității financiare, capacității tehnice, programul de dezvoltare-exploatare a resurselor/rezervelor minerale, precum și datele-limită ale evaluării ofertelor și cea a declarării câștigătorului pot fi obținute gratuit de participanții la concursul public de ofertă de la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale.

Art. 11. — (1) Documentațiile tehnico-economice prevăzute de art. 20 din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, vor fi întocmite numai de către ofertantul declarat câștigător.

(2) Depunerea la Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în vederea negocierii prevăzute la art. 99 alin. (1) din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare, a documentațiilor tehnico-economice prevăzute de art. 20 din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, se realizează de către ofertantul declarat câștigător în termenul convenit cu Agenția Națională pentru Resurse Minerale.

(3) Termenul de depunere a documentațiilor tehnico-economice prevăzute de art. 20 din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, începe să curgă de la data împlinirii termenului de contestație ori respingerea definitivă și irevocabilă a eventualelor contestații, după caz.

Art. 12. — (1) Termenul de depunere a ofertelor este ora 15,00 a celei de-a 30-a zi lucrătoare de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

(2) Ofertele depuse după împlinirea termenului prevăzut la alin. (1) sunt înapoiate ofertanților fără a fi deschise.

Art. 13. — (1) Ofertele vor fi deschise la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale la ora 10,00 a celei de-a 15-a zile lucrătoare de la data împlinirii termenului prevăzut la art. 12 alin. (1).

(2) Ședința de deschidere a ofertelor este publică.

(3) Relații suplimentare pot fi obținute la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau la telefon: 021 317.00.96, 021 317.00.18, 021 317.00.94 ori 021 317.00.95.

Art. 14. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Aurel Gheorghe

București, 11 iulie 2017.

Nr. 267.

ANEXĂ

LISTA

perimetrelor pentru concesionarea de activități de explorare prin concursul public de ofertă — Runda nr. 95/2017

Nr. crt.	Denumirea perimetrului	Coordonate Stereo '70		Suprafața kmp	Județul	Substanța
		X	Y			
1	HUTA PRISĂCII	716823	388450	0,066	SATU MARE	Andezit industrial și de construcții
		717255	388450			
		717255	388585			
		716823	388620			

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

